

LECTURA

Súper PEPO i el jardí dels Desitjos

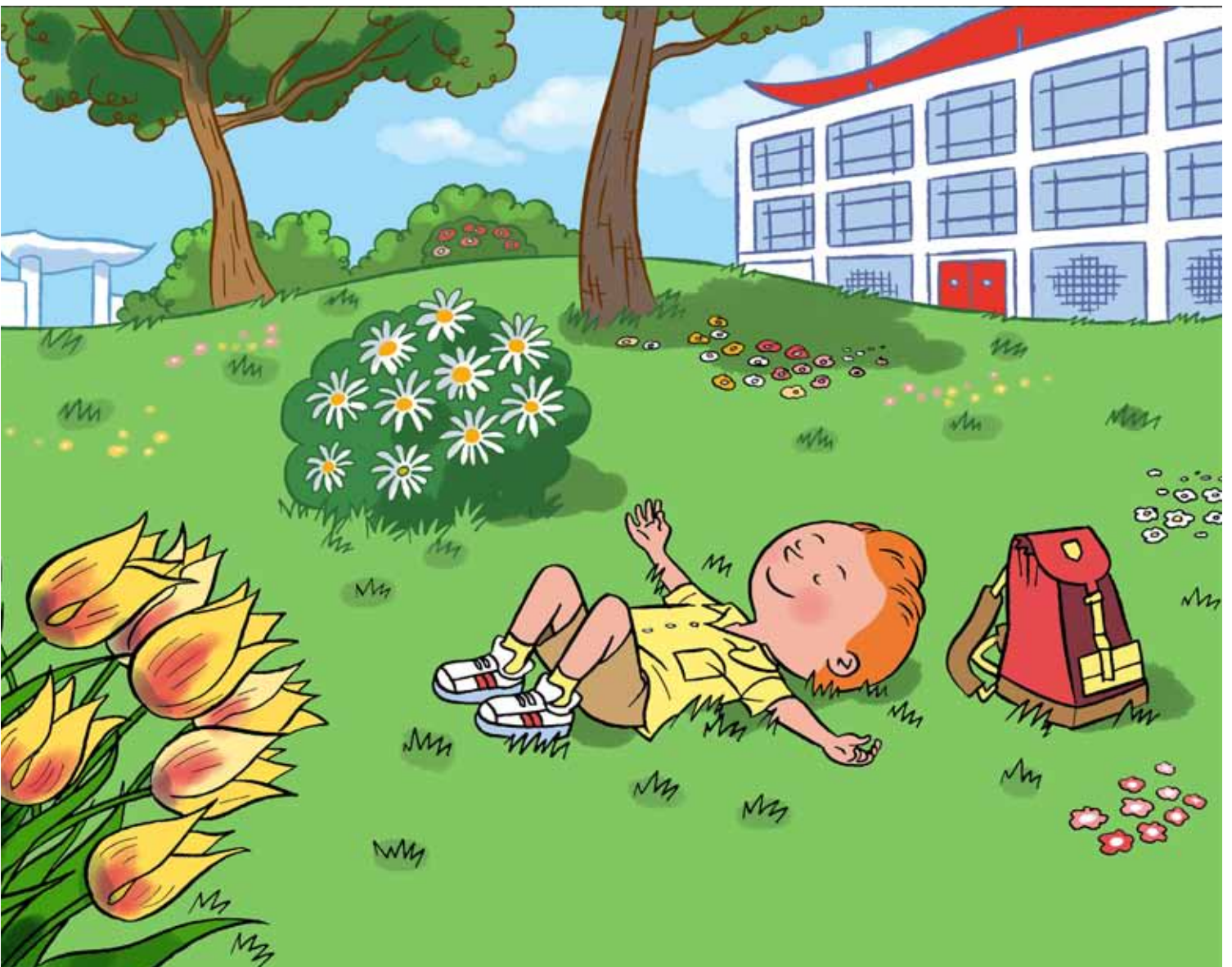
Hola sóc Pep! Vos recordeu de mi? Ja porte tres anys en l'Acadèmia de Superherois de Jotam a la qual vaig a les vesprades en eixir del col·legi. I gràcies que he treballat de valent i, sobretot, he escoltat i ajudat els altres, he aconseguit les meues tres capes de colors: la blava en el meu primer curs, la verda en el segon i la roja en el tercer.

He de dir-vos que el més dur per a un superheroi com jo no és aconseguir les capes sinó mantindre-les després.

Estar sempre atent al que succeïx al teu voltant és molt difícil i molt cansat.

Per això, esta vegada sí que vaig ficar la pota fins al fons i en compte d'ajudar vaig empitjorar les coses.

Però millor serà que vos conte el que va passar:

Durant el temps d'esbarjo, la cosa que més ens agrada fer a la meua amiga Irene i a mi, és visitar Teresa. Ella s'encarrega de cuidar el col·legi quan no hi estem i també el jardí. Ens encanta que ens ensenye els noms de les flors i com hem de cuidar-les perquè cresquen. Nosaltres l'anomenem el jardí dels Desitjos perquè mentre les olorem demanem desitjos a veure si se'n complix algun.

Teresa ens va contar que la majoria de les flors li les regala a la seua veïna Cèlia que ha vingut d'un país que està molt lluny. Per a arribar ací va haver de creuar amb avió un mar molt gran. Com els bitllets costen molts diners, Cèlia ven les flors que Teresa li regala en el mercat i amb això aconsegueix reunir prou diners per a viatjar i visitar la seua família.

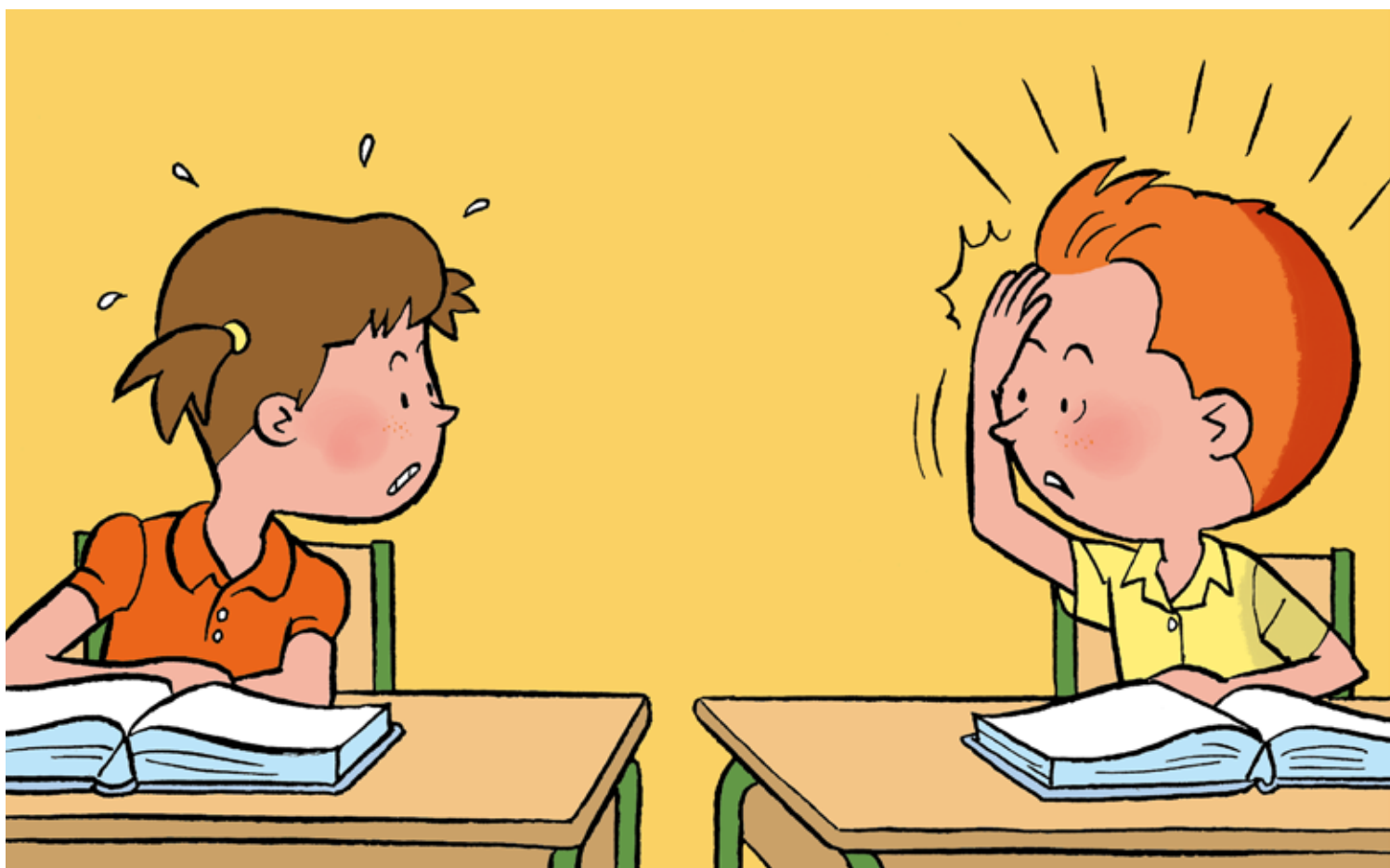
Però què havia passat? El jardí del col·legi sempre ha sigut molt bonic, no obstant això, enguany, quan va arribar la primavera, a penes van eixir flors i ningú sabia per què...

Un mes abans de la primavera, jo estava amb els meus amics en el pati. Jugàvem a l'amagatall entre els arbres quan, de sobte, van eixir moltes abelles d'un rusc. Irene va començar a plorar. Una abella li havia fet una bona picada a la cama. Com jo sóc un superheroi, la meua obligació era ajudar els meus amics i evitar que les abelles picaren més xiquets. Vaig pensar i vaig pensar i se'm va acudir una gran idea, o almenys això vaig creure: tapar el forat on vivien les abelles amb paper i cinta adhesiva. Així tots els xiquets podrien jugar tranquils en el pati.

No me'n vaig adonar de la meua equivocació fins fa unes setmanes quan la professora ens va explicar en classe "la pol•linització". Ja sé que és una paraula molt rara però jo mai l'oblidaré. La professora ens va dir que les abelles són pol•linitzadores, és a dir, que quan busquen el nèctar a les flors per a fabricar la mel i s'hi posen, arrossequen amb les potetes de darrere el pol•len. Eixe pol•len quan cau en altres flors fa que cresquen i isquen més flors. "Ui, ui, ui!" vaig pensar. "Crec que he armat un bon embolic en no deixar que les abelles complisquen la seua funció". Irene em va mirar amb els ulls com a plats mentre la professora continuava parlant del paper de les abelles en la naturalesa. A l'acabar la classe vam eixir corrent al jardí a llevar el paper que tapava el rusc de les abelles, però ja era tard, hi havien desaparegut.

Ara compreneu per què em sent tan trist? Teresa s'ha quedat sense les flors que tant havia cuidat, Cèlia sense poder visitar la seua família i el col•legi sense colors, menut superheroi estic fet! Esta vesprada ni tan sols he pogut concentrar-me en l'acadèmia, només pensava en les abelles, les flors i la pol•linització. A l'acabar l'última classe he decidit contar-li-ho també a la professora de l'acadèmia.

- Vaig fer una cosa que no està bé, estic trist i crec que a més de Teresa i Cèlia, les abelles han d'estar molt, però que molt enfadades amb mi.
- No has de posar-te trist Pep, a vegades ens equivoquem,ensem que arreglem un problema i el que estem fent és causar-ne un altre. Però el més important és que ho vas fer perquè vas pensar que ajudaves els altres i te n'has adonat del teu error. Durant les vacances pensa què pots fer per a solucionar-ho.

Vaig fer cas a la professora i... no sabeu què va passar? Perquè que en este curs em vaig oferir a ajudar Teresa durant tota la tardor i l'hivern a cuidar el jardí. Esta primavera hi ha novament moltes flors! perquè ningú ha molestat les abelles.

A la professora de l'Acadèmia de Superherois li va paréixer genial que ajudara Teresa i em va felicitar per la meua decisió:

- Encara que et vas equivocar, Pep, has sabut buscar una solució. Ara en el jardí dels Desitjos torna a haver-hi flors, Teresa està contenta, Cèlia molt prompte podrà visitar la seua família i tots heu entés com és d'important respectar les abelles encara que piquen! Has demostrat que continues mereixent la teua capa roja.

Esta vegada he après una bona lliçó: Hem de ser responsables i pensar-ho molt bé abans de fer quelcom, si pot ser roïn per a altres.

I recorda: fins i tot els superherois com jo ens equivoquem però l'important és adonar-se'n i buscar-hi una solució, si tu sols no la trobes, sempre pots demanar juda als altres!

Fins a la pròxima aventura, futurs superherois!

